

dat zij hijgen van minne in de diepte van hunne rijke borst, of danken om den lust die voldaan is. Stijgt daar een leeuwerik, en jubelt?: 't is dat hij zijn kele leëgt en zijn lichter lijf om hooger te klimmen ter treden des hemels; en de schoonheid van zijn jubel is 't nut van zijne rijzenis. Een lammeken blaas bibberend: zijn moeder zal de voedende melk bieden. De koeiën loeiën: zij roepen den ochtend en de weide. De leeuw briescht: hij wekt ter edele verdediging zijne prooi. En gij, o noodende zang der lavende bronnen; en gij, o luide zee der eveningsnachten, die opeischt de wisseling der seizoenen.... Ik weet, gij zult wel rijk zijn, mijne kinderen; maar hoe arm zoudt gij wezen, zoo geen bijen zongen aan uw lippen de zoetheit van den honig, en geen krekelen aan uw voeten, geen eeuwige krekelen, de verrukking van den avond-dauw. Gij zoudt wezen de armste der schepselen, zoo gij niet kendet 't gehuld van de daden, of de daden volbrengen zoudt zónder geluid. Want geen rust is volledig, zonder de zang die den last der vermoeienis verlicht tot de ijle en onwichtige schoonheid van een rijzend zwane-donsje"....

En er ontwaakte geneur in Adam's keel, en hij glimlachte: En zegenend zoude hij zeggen:

„O Mijne Eva en leerarsse, hoe dank ik ooit de wijsheid uwer smartelijke geboorte!"

— Toen daar weer de scheur kwam rijten:

„Wee!"....

Zij had zich gerecht, ze had zich geschraagd op hare ellebogen. Thans zag Adam haar rug, de paars-beschauwde. Haar rug lag verdeeld bij eene zacht-uitwelvende en lange gleuf waaruit weërs-zijden een mat-gelende klaarte wies als teeder-vloeiende water. Zij stond nu half-overeind aan hare armen, en hare armen waren vast en wit aan de volle ronding der schouders. En weder ontroerde in Adam zijn hart, waar hij ze zag in deze nieuw-ontdekte schoonheid.

Maar grollend nu was opnieuw:

„Wee!"....

Zij had zich gerecht van op het gekneusde gras, en de kruiden. En uit de neersche natheid van de gekwetste, van de geplette gewassen rondde in ijle kringen de wazem van hare geuren. Zij had zich gerecht: zij had de lucht geroerd in verwijdende wijkende cirkelen, in glooiënde vergolwing die alle reuken hadden gewekt en bewogen. De roerende luister van haar lijf had het fecst ontveerd van de aldoor-vaardige ademen der bloemen en der boomen. Niemand had het gehoord onder de levende wezens; maar de innige toorts van haar lichaam deed alle ijlten branden van de aangestoken aromen. Zij had de wereld tot ééne oneindige roos ontloken. — Maar zij, zij schudde nijdig het hoofd en 't woud van heur haren. Zij huilde mauwend:

„Wee!"....

En Adam wist: hij kende de nieuwe verbijstering van Eva: de verbijstering om den Geur. Zijn hoofd was geworden plots eene klok, de holte van eene oneindige klok; van eene wijd-uitzettende, eene vér tot in onbegrijpelijke diepten uitreikende stolp, een hemel-groote, rond-bolle stolp van blinkend en uiterst-gevoelig git. Dáarin rolden in verstommenden vaart dof-gloeiende kogels, klooten van zwart vuur, en hun wielende kreitsen kruisten elkander. Telkens en telkens kwamen zij de randen te raken der stolp; één tik maar, één knip als van een plotsen nagel, doch heel de oneindige stolp trilde en rilde ervan, heel de klok werd ontzettende ontroering. De ledige ruimte van glinsterend duister vertroebelde als de woeling van een onweërs-zee die huilend ontstelt. En waar de duizelige bollen elkander aanbósten: waar hun doffe maar donderende schok ontgensterde in paars-felle bliksems, barstten als 't ware de wanden in de ijslijkste schreuren, braken zij in gruis-dichte scherveling die zinderde in duizendvoudige schrilleid.... En Adam kende de nieuwe pijn zijner kinderen, wier de geuren zouden worden gewekt tot zulk vernietigend genieten.